

al ter nat illa

**Festival Multidisciplinar
marzo – abril 2008**

Alternatilla és un festival multi-artístic amb esperit interdisciplinari, amb una programació dirigida a tots, però sobretot al públic més inquiet i inconformista. Un festival obert a la diversitat de formes d'expressió artística, aparador de la cultura en distintes disciplines, on hi cap gairebé de tot però sempre garantint qualitat.

A més de les disciplines artístiques presents en les edicions anteriors, música, arts escèniques, fotografia, en el 2008 ampliam nous desafiaments, dues novetats: la literatura – amb recitals poètics i un festival de spoken word – i les arts visuals, incloent manifestacions d'art urbà.

Un dels objectius del festival és intentar enfortir la trobada de les arts amb activitats socials i educatives. Crear un entorn que conjugui l'entreteniment i la diversió amb el respecte i la tolerància a través de la cultura.

Un altre dels nous reptes d'aquesta edició, a més de possibilitar l'exhibició de propostes arriscades i contribuir a la col·laboració entre diferents creadors, és que el festival pugui servir de catalitzador per a la creació de nous projectes, i per això hem col·laborat amb diferents artistes de l'illa que generessin produccions pròpies en exclusiva per al festival, com serà el cas d'una estrena teatral i una producció musical amb poesia.

A Alternatilla 2008 també ens hem proposat celebrar i compartir el talent de la dona en tots els àmbits de la cultura, per la qual cosa un percentatge important de la programació porta signatura femenina. No es tracta de cap reivindicació de gènere o política, simplement és una discriminació positiva a favor de les dones artistes, que el festival tingui una mirada femenina. I hem trobat la padrina perfecta per a aquest objectiu, res millor per celebrar el talent femení que incloure en la programació una artista tan completa com Patti Smith. Un nom de luxe per encapçalar la programació d'Alternatilla, una dona tan multi-artística com el festival, que a més a més presentarà tant la seva faceta musical com la poètica i, cosa que serà una sorpresa per als seus nombrosos fans i potser una de les seves facetes menys conegudes, una mostra del seu talent com a fotògrafa.

La porta està oberta. Passin, vegin i gaudeixin !.

PROGRAMA :

Art visual / pintura :

- NURIA MORA
 - o intervenció urbana a Palma, des del 25 de març
 - o Pintura en mitjanceres del Barri Antic de Ciutat.
 - o galería La Caja Blanca, Palma : exposició des del 12 d'abril

Fotografia :

- PATTI SMITH – exposició de fotografies
 - o Fundació Pilar i Joan Miro, Palma.
 - o inauguració 6 de març.
- "AISLADOS" exposición de fotografía documental
 - o exposició colectiva, comisariada por el fotógrafo mallorquín PEP BONET, amb : ANTONIN KRATOCHVIL, HEIDI BRADNER, LORENA ROS, MOISES SAMAN, PAOLO PELLEGRIN, RAUL CANIBANO, RAUL ORTEGA, y TIM HETHERINGTON.
 - o abril, Palma

Literatura / poesia :

- PATTI SMITH : recital poètic.
 - o Museo Chopin, Cartoixa de Valldemossa.
 - o diumenge 9 de març.
- PARAULA & MÚSICA : festival de *spoken word*.
 - o amb les artistes (músics i escriptors) :
 - HENRY ROLLINS, JOHN COOPER CLARKE, BARRY GIFFORD, STRAND, WILLY VLAUTIN, Mr MASTER vs Sr MANSILLA, MIRIAM REYES, OLIVA TRENCADA, MARIA ANTÒNIA OLIVER.
 - viernes 4 y sábado 5 de abril. Teatre Lloseta.

Escena :

- Companyia ABBOZZI presenta "Cortada. Gracias por venir"
 - o 14 març. Teatre de Muro
 - o 15 març. Teatre Lloseta.
- DISPERSSES presenten "XOCOLAT PROJECT" (teatre, estrena)
 - o 30 abril. Teatre Lloseta
 - o més dates per confirmar
- "DE MAL NOM: CAPUTXETA" de MARTÍ SÀEZ (teatre infantil, estrena)
 - o 26 y 27 abril. Auditori d'Alcúdia
 - o 3 maig. Teatre de Porreres

Música/concerts :

- MARAH + DEADSTRING BROTHERS
 - o 2 març, Teatre Lloseta.
- PATTI SMITH & BAND
 - o 7 y 8 març, Teatre Principal, Palma.
- EMMA POLLOCK
 - o 16 marzo, Teatre Lloseta
- SATELLITES + MARCEL CRANC
 - o 28 març, Teatre Lloseta
- BEASTS OF BOURBON + Dr MARTIN CLAVO
 - o 2 abril, Teatre Lloseta
- WENDY JAMES & RACINE
 - o 11 abril, Teatre Lloseta
- PRIN'LALÁ
 - o 12 abril, Teatre Lloseta
- LCDD
 - o 17 abril, Fundació Pilar i Joan Miró, Palma
- SINGLE + ANTI
 - o 18 abril, Teatre Lloseta
- GRANDE MARLASKA + JONSTON
 - o 19 abril, Teatre Lloseta
- QUIQUE GONZALEZ
 - o 25 abril, Teatre Xesc Forteza, Palma
- ESPERANZA FERNÁNDEZ
 - o 26 abril, Teatre Xesc Forteza, Palma
- EEF BARZELAY + PETIT
 - o 26 abril, Teatre Lloseta
- RAIMON
 - o 1 maig, Auditori d'Alcúdia

Tallers / didàctica :

- xerrada didàctica/curs "CONSULTORIA CULTURA"
- xerrada/curs "COM FACTURAR TOTES LES TEVES ACTUACIONS ?"
- xerrada didàctica/curs "ARBITRATGE MUSICAL: CÒM SOLUCIONAR ELS TEUS PROBLEMES LEGALS"
- Conferència : "FOTOGRAFIA DOCUMENTAL: HONESTEDAT vs OBJECTIVITAT" amb la participació de Pep Bonet i les fotògrafs internacionals participants en l'exposició col·lectiva.
- taller "*Circuit bending*, reciclatge electrònic al servei de la música i fabricació de DooRags".
Impartit per Olaf Ladousse, con la actuació de Los Caballos de Dusseldorf (LCDD).

ARTISTES

PATTI SMITH

EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES

Patti Smith no és una artista fàcil de classificar. Amb un ampli registre creatiu, es mou amb fluïdesa a través de la música, l'art visual i el llenguatge. El seu treball i la seva carrera repton les barreres tradicionals tant del món de l'art com de la música.

Aquesta exposició, que mostrarà 33 imatges en blanc i negre, amb impressions sobre gelatina d'argent, ens ofereix una oportunitat única i poc habitual d'explorar la fotografia de Patti Smith.

Imatges que posseeixen una puresa eloqüent i a l'antiga. Joies fotogràfiques amb què Patti Smith segueix un camí per ampliar la seva pròpia inspiració.

CONCERTS I RECITAL POÈTIC

Patti Smith va créixer com a artista a l'epicentre de la subcultura novaïorquesa dels setanta. La seva carrera musical va arrencar en el CBGB de Nova York, on, segons les seves pròpies paraules, "el 'rock' de tres cordes es va unir al poder de la paraula", i allí va atreure l'atenció d'il·lustres com Bob Dylan, al costat de la de punks, poetes, crítics de rock i intel·lectuals.

"Horses", el seu primer àlbum publicat el 1975 i produït per John Cale, és considerat no sols un dels debuts més sorprenents de la història del rock sinó l'espurna que va encendre l'explosió punk. Des de llavors Patti Smith ha forjat una carrera musical i literària que l'han convertida en una de les icones culturals del segle XX.

Patti Smith s'ha servit de la seva música per usar-la com a vehicle comunicatiu amb el gran públic, com una carta oberta on alçar la seva veu i les seves queixes. Durant tres dècades ha encantat i provocat al món amb la seva visió artística íntima.

"Horses" va impactar no sols per la música sinó ja des de la portada, amb una posa andrògina, ruda i amb el cabell sense arreglar, modelat com Sinatra i fotografiat per Mapplethorpe, Patti Smith va reinventar la imatge de la dona en el rock; afegia una dimensió poètica, punk i feminista al rock de Nova York i trencava els esquemes d'una cantant. Han passat més de trenta anys i Patti Smith segueix tan crítica com sempre.

En el 2005 va rebre un dels principals guardons culturals de França en ser anomenada Comanadora de l'Ordre de les Arts i les Lletres, insígnia imposada pel Ministre de Cultura francès en reconeixement a la seva carrera artística i la seva estimació per l'obra del poeta francès Arthur Rimbaud. I en el 2007 "la poetessa del rock" va entrar a formar part del Rock And Roll Hall Of Fame.

PARAULA & MUSICA. Festival Internacional de Spoken Word.

No es tracta de poesia amb música de fons, ni és un cicle de música amb contingut poètic. És un festival d'spoken word, aquest gènere híbrid d'esperit beat en què s'uneixen recitats de textos (poesia, prosa o prosa poètica) amb música concebuda única i exclusivament per acompanyar aquestes paraules. O viceversa. En l'spoken word el text és el protagonista, però la música es converteix en un element indissoluble, sense el qual la paraula no té el mateix sentit. Aquest és un corrent que van popularitzar en els anys 60 membres de la generació beat com William Burroughs o Allen Ginsberg, i que han continuat artistes com Laurie Anderson, Lydia Lunch, Lee Ranaldo (de Sonic Youth), Richard Hell o artistes d'art-rock com Patti Smith o Lou Reed.

En Paraula i Música també hi ha produccions pròpies, perquè la vocació de Paraula i Música és la de portar espectacles i artistes que d'una altra manera no es podrien veure al nostre país, però també la de potenciar la col·laboració entre creadors estrangers i espanyols i la de crear una llavor perquè un gènere com el Spoken Word comenci a tenir una pedrera local que fins ara era pràcticament inexistent i que durant els últims anys és cada cop més forta. Una nova generació d'escriptors, músics i vídeoartistes -o tot això alhora- que pren un camí diferent del tradicional espectacle del recitat poètic amb acompanyament musical per endinsar-se en el món dels contadors d'històries (els "story tellers" anglosaxons, que tenen el seu origen en escriptors com Dickens) i d'espectacles on l'actitud escènica pròxima al teatre i la performance, la música i el videoart són elements amb què adonar-se que la lletra, sense sang, també entra.

* Totes les actuacions d'artistes internacionals són traduïdes i porten subtítols, excepte la de Henry Rollins (per decisió expressa de l'artista).

HENRY ROLLINS *Talk is Cheap* (EE.UU)

Henry Rollins, absolut pioner i activista vingut del món del rock que ha publicat més d'una dotzena d'àlbums d'spoken word, es presenta en solitari per donar continuïtat a la seva sèrie de treballs titulats *Talk is Cheap*.

Rollins (Washington, 1961) és un cantant i compositor nord-americà, artista d'spoken word, escriptor, actor i actiu defensor dels drets humans. Va formar part de l'influent grup de hardcore-punk Black Flag, des de 1980 a 1986. Després de la separació del grup, Rollins funda el segell i editorial 2.13.61 per publicar els seus àlbums d'spoken word i forma la Rollins Band.

Des dels temps de Black Flag, Rollins s'ha embarcat en infinitat de projectes cobrint una gran varietat de formats i mitjans diferents. Ha dirigit programes de ràdio i televisió, a més de diversos papers en pel·lícules, com *Heat*, *Johnny Mnemonic* o *Lost Highway*.

Abans que Black Flag se separessin el 1986, Rollins ja havia donat concerts d'spoken word en solitari. El 1991 la seva nova banda, Rollins Band aconsegueix quelcom inèdit fins al moment: entrar en les llistes de vendes. El 1993, Rollins publica un disc doble d'spoken word, *The Boxed Life*, mentre que el grup se sotmet a la pressió d'una gira mastodòntica.

El 1994 rep el Grammy al millor àlbum d'spoken word per *On the Road with Black Flag*, un disc amb lectures dels diaris de Rollins de l'etapa de Black Flag. El 2003, el grup, Rollins Band, entra en un període d'inactivitat en el moment en què Henry Rollins se centra en el seu treball a la ràdio i la televisió i en les seves gires com a artista d'spoken word.

JOHN COOPER CLARKE (Gran Bretanya)

John Cooper Clarke, denominat ben sovint "el bard de Salford" encara que ell sol referir-se a si mateix com "Johnny Clarke, el nom darrere del tall de cabells", ha obert per a grups i artistes com Sex Pistols, The Fall, Joy Division, Buzzcocks, o Elvis Costello, i el seu set era i continua estant caracteritzat per recitades enceses i rapidíssimes dels seus poemes, que normalment interpreta a capel·la. A l'última part dels 70 i la primera dels 80, Clarke va aconseguir un èxit en les llistes britàniques amb el single *Gimmix! 'Play' Loud*, i amb el subsegüent àlbum *Snap, Crackle & Bop*, convertint-se en un nom de referència i artista de culte en l'escena afterpunk.

Després de publicar un grapat de discos de culte en els primers 80, Clarke va passar la major part d'aquesta dècada lluitant contra l'addicció a l'heroïna. En el passat recent ha treballat amb Joe Strummer & The Mescaleros, i se l'ha pogut veure sovint al costat de The Fall en les seves gires angleses.

La seva gravació del poema Evidently Chickentown es va incloure en l'escena final de la cinquena temporada dels Soprano. Una interpretació en directe d'aquest mateix poema apareix en la pel·lícula Control d'Anton Corbijn, amb Clarke interpretant-se a si mateix en una recreació d'un concert que va donar el 1977 obrint per a Joy Division, encara que tenia trenta anys més dels que representava a la pel·lícula. El seu poema Out of Control Fairground s'inclouïa a l'interior del cd-single Fluorescent Adolescent del popular grup britànic Arctic Monkeys, publicat el 2007. El poema també ha inspirat el vídeo de la cançó.

MIRIAM REYES (Venezuela / Galícia)

Miriam Reis és una de les màximes representants de l'spoken word a Espanya, hereva d'artistes com Laurie Anderson. Entén la lectura oral com una representació, perquè, asseguts enfront de nosaltres, no hi ha lectors sinó espectadors. Es tracta de crear un clima perquè els "expectants" puguin entrar en el text amb intensitat. Entrar, no a una teatralització de la poesia, sinó a la confluència de la imatge, el so i la veu com a potenciadors de la paraula i multiplicadors de significats.

Miriam Reyes va néixer a Galícia, malgrat que als vuit anys va emigrar a Venèçuela, on residien els seus pares. Es va donar a conèixer com a poetessa en l'antologia Feroces (1998). Després d'això va publicar dos llibres de poesia, Espejo negro (2001) i Bella Durmiente (Finalista del XIX Premi de poesia Hiperión, 2004). Ha participat en nombroses antologies i ha estat traduïda a l'italià i al portuguès. Des de l'any 2000 combina el treball de la paraula amb el de la imatge, portant la poesia a altres formats com el vídeo o la pel·lícula flaix.

BARRY GIFFORD (EE.UU) + **STRAND** *Memories from a Sinking Ship*

Espectacle exclusiu per al Festival Paraula i Música, en el que Barry Gifford recita extractes del seu audiollibre *Memories from a Sinking Ship*, acompanyat pel músic espanyol Strand, que recrearà temes dels anys 40 i 50 (època en què transcorre la història de Gifford), amb música composta específicament per a l'espectacle.

Darrere dels enigmes literaris que s'amaguen en les més conegudes pel·lícules de David Lynch està la signatura de Barry Gifford (Chicago, 1946), un dels hereus més brillants de la generació beat. Traduïda a més de vint idiomes, la seva ampla obra narrativa es caracteritza per recuperar una visió profunda, plena d'aspectes foscos o violents, de personatges marginals immersos en un món de realitats i somnis ingovernables. Vinculat al cinema com a guionista i col·laborador de directors com David Lynch, en l'actualitat prepara l'adaptació cinematogràfica de la novel·la Wyoming i està a punt d'estrenar la seva última col·laboració cinematogràfica amb Matt Dillon, *Under the Banyan Tree*.

Memories from a Sinking Ship narra una infància i adolescència inequívocament americanes a través dels viatges d'un nin amb la seva mare i la companyia ocasional d'un pare malalt i gàngster. Es tracta de la continuació de l'extensa autobiografia iniciada amb Wyoming i *The Phantom Father*, que ens porten als anys 50 i 60 a Chicago, els cayos de Florida i Nova Orleans, una Amèrica més ideal que realista, una col·lecció d'imatges que ja només es conserven en la memòria.

Amb aquest treball Barry Gifford s'allibera de l'etiqueta d'autor cinematogràfic que l'ha perseguit des de fa dues dècades, quan inicià la seva col·laboració bidireccional amb David Lynch, essent l'autor de les històries filmades en pel·lícules com *Wild at Heart* o *Lost Highway*, a més de ser el pare de Perdita Durango, la història portada al cinema per Alex de la Iglesia.

Strand és el nom que utilitza el músic i artista visual Miguel Gil Tertre en les seves actuacions i gravacions. Centra la seva creació en la combinació i la manipulació digital de gravacions d'instruments i sons orgànics amb la programació com a via per crear textures sonores que tracten de provocar sensacions noves.

WILLIE VLAUTIN (EE.UU) *Vida de Motel*

El cantant de Richmond Fontaine es presenta al Festival Paraula i Música per oferir un espectacle, al costat d'una steel guitar, basat en *Vida de Motel* (Belacqua, 2007), la seva primera incursió en la narrativa, un viatge negre per l'Amèrica profunda en el que l'excés d'alcohol, el fracàs i l'amor es proposen com a motors de l'escapada d'un laberint del què no sempre hi ha sortida.

Des de 1997 al capdavant de Richmond Fontaine, ha treballat a poc a poc en la depuració d'aquest rock americà que des del punt de vista líric, és capaç de proposar una visió global de la societat nord-americana des del punt de vista hiperrealista i alhora oníric.

Com en el cas de les narracions o de les cançons dels grans com Raymond Carver, Charles Bukowski o Tom Waits, Vlautin mostra un món ple de referències a la vida marginal americana que, no obstant això, són perfectament ampliables, comprensibles i adaptables a pràcticament qualsevol realitat occidental. D'aquí la universalitat d'un autor que quan mira per la finestra i retrata el racisme, la inseguretat, la malaltesa congènita, sap reflectir allò macabre de la vida diària, de la porció d'ànima perduda que tothom guarda en el fons del seu cor.

MR. MASTER vs. SR. MANSILLA (Sevilla/Barcelona) *El Espía de los Grillos*

L'espectacle de Mr. Master i Sr. Mansilla és una producció del Teatre Lope de Vega de Sevilla per al Festival Paraula i Música en el que col·laboren l'escriptor Fernando Mansilla i el col·lectiu de composició musical sevillà Master i Mister per presentar l'espectacle *El Espía de los Grillos*. Ens endinsaran en les profunditats inexplorades de la literatura de ball perquè (amb el teló de fons d'Howl d'Allen Ginsberg) reflexionem sobre la bohèmia, la música i els doblers.

El poeta i dramaturg barceloní Fernando Mansilla és un escriptor de culte, pràcticament desconegut, especialitzat a retòrcer el llenguatge i inventar gèneres híbrids tan suggeridors com el rap-teatre o la literatura de ball.

Master i Mister (m+mR) és la societat creada pel baixista Javi Mora i el compositor de teatre Luis Navarro per a la realització professional de bandes sonores.

El espia de los Grillos ens parla de la condició humana animal de l'Ésser Humà i la seva domesticació progressiva. Escoltant cantar als grills assistim a l'espectacle de l'udol humà dels doblers, l'art, les drogues, les classes socials... Al cap i a la fi, és veritat que som Espies dels Grills. I udolam. Grills que udolen com a cans.

Poesia i música. La fórmula, repetida a través dels temps, no deixa mai de ser innovadora i atrevida.

OLIVA TRENCADA amb MARIA ANTÒNIA OLIVER (Mallorca)

Una producció d'Alternatilla 2008 en la que participen el músic Pep Toni Ferrer amb el seu grup Oliva Trencada, junt amb l'escriptora Maria Antònia Oliver. Un treball entorn al món poètic de **Maria Antònia Salvà**.

Oliva Trencada conjuga la música tradicional mallorquina amb elements del folk-pop anglosaxó. El resultat és una música agradable i dolça per a l'oient i amb un missatge que no deixa indiferent a qui l'escolta. Component a partir de fets o llocs coneguts i comuns, aporten una perspectiva totalment diferent de la música folk mallorquina, alhora que se sumen a la tradició dels trobadors i poetes.

Una de les vessants interessants d'Oliva Trencada és la seva proposta de musicar poemes d'autors mallorquins i catalans. Poemes que parlen de la natura, de l'amor, de la Humanitat, de temps passats, de temps d'enyorança, i de temps futurs, plens d'esperança.

Oliva Trencada són: Pep Toni Ferrer (guitarra i veu), Floren Guillén (vibràfon, teclats), Víctor Dorado (baix), Jordi Vidal (xeremies, flauta, teclats i percussions), Michael Mesquida (bateria i percussions).

Maria Antònia Oliver (Manacor, 1946) va publicar la seva primera novel·la, *Cròniques d'un mig estiu*, als 23 anys i ja llavors Llorenç Villalonga afirmava que aquella jove autora arribaria ben lluny. Efectivament, Maria Antònia Oliver s'ha creat un nom de prestigi en el món de la literatura en català.

Va pertànyer a la denominada "Generació literària dels setanta", caracteritzada per les seves inquietuds rupturistes, amb una nova mirada tant des del punt de vista social com cultural. Una generació, en fi, que es va proposar tenir un paper rellevant, pioner en la literatura catalana del moment.

En la seva quinzena llarga de llibres publicats, l'autora ha escrit novel·les, contes, teatre, guions i reportatges; ha practicat diversos gèneres i algunes de les seves obres han estat traduïdes a l'anglès, francès, italià, espanyol, alemany, portuguès...

MARAH (EE.UU)

Grans com a Bruce Springsteen o l'escriptor Nick Hornby (l'autor d'Alta Fidelitat) han dit d'ells que són el grup amb un dels millors directes del món, i seu cada vegada més nombrosa legió de fans (i molts en la illa) segueixen acudint en massa als seus concerts demostrant així que el Boss no es s'equivocava.

El grup dels germans Dave i Serge Bielanko del què tant s'ha parlat en els últims anys per la qualitat de les seves entregues discogràfiques i la força dels seus directes torna per presentar-nos el seu nou disc "Angels of destruction!".

Poques bandes actuals es mostren tan sinceres i compromeses amb el que fan com aquests genis de Philadelphia residents a Nova York.

DEADSTRING BROTHERS (EE.UU)

La banda de Detroit lidera la revolució cap als dies en què el *rock 'n' roll* es vivia millor amb un parell de cascos Sears, assegut en una d'aquelles cadires-ou al garatge del teu pare.

Incendiari *rock 'n' roll* i *rhythm & blues* de dècades passades. Música profundament arrelada en les tradicions de conta contes i instrumentals tipus Hank Williams, Johnny Cash i l'Outlaw Movement. Les seves melodies encantades revelen la influència d'icones dels 70 com Gram Parsons i The Band.

EMMA POLLOCK (Escòcia)

La que va ser membre fundador i carismàtica veu principal de **The Delgados**, una de les més interessants i influents bandes sorgides de l'explosió en els 90 de l'escena pop de Glasgow, comença una prometedora carrera en solitari després d'editar 5 meravellosos discos durant els deu anys de camí amb The Delgados.

Emma Pollock va ser també cofundadora del seminal segell Chemikal Underground, d'on van sorgir i encara avui sorgeixen bandes tan interessants com Mogwai, Arab Strap o Bis.

Ara, després de la dissolució de la banda Emma comença una nova aventura, que signa en solitari, però acompanyada en directe per una banda formada per Jamie Savage (teclats), Graeme Smillie (baix) i Jonny Scott (bateria). Acollida amb els braços oberts per 4AD Records (un dels segells més respectats i elogiats de l'escena underground), Emma Pollock s'embarca en una gira per Europa per presentar el seu nou i elogiats treball discogràfic, una joia del millor pop melòdic titulat "Watch the fireworks", el qual ha rebut excel·lents crítiques en diversos països, inclòs Espanya.

Seguint el solc estilístic de predecessores de principis dels noranta com Kristin Hersh, Tanya Donnelly o les germanes Deal (Pixies, Breeders, The Amps,...), Emma aporta al folk i al pop un sentiment i sensibilitat que t'arriba a posar els pèls de punta.

BEASTS OF BOURBON (Australia)

Si el nom hagués de definir l'esperit o el caràcter d'una banda, aquest és un dels millors de la història del *rock*. Des d' Austràlia, uns Bèsties aporregen els instruments amb alè de *Bourbon* fins a desganyitar-se. Beuen dels clàssics del *blues* i del *rock*. Han estat un temps reposant i tornen amb cançons demolidores de barra de bar. Les seves cançons no tenen misteri, són eficaces i indiscutibles.

Beasts of *Bourbon* van néixer a Sidney de la mà de Tex Perkins i Spencer Jones, es van convertir en una de les bandes més influents de l'escena alternativa australiana i han sabut sobreviure a la fugida del carismàtic Kim Salmon i altres contratemps.

En el seu nou disc, la veu aiguarentosa de Perkins i la guitarra de Spencer Jones es disputen el protagonisme, i també ho faran damunt l'escenari on oferiran grans mostres de *rock* pantanós i *raw power*.

WENDY JAMES & RACINE (Gran Bretanya / EE.UU)

Pin-up rockera amb un passat d'estrella del *pop*, Wendy James està de tornada amb el seu nou projecte RACINE.

Als 15 anys trepitjava ja els escenaris dels clubs de Brighton versionant cançons de Patti Smith, de la que va heretar la seva rebel·lia *punk*.. Així va conèixer a Nick Christian Sayer que es convertiria en la seva parella artística i sentimental i amb el que va formar **Transvision Vamp**.

A la fi dels 80, amb només 16 anys Wendy James es va convertir en tota una estrella gràcies a la seva estètica eròtica rockera a la manera de Debbie Harry i les memorables i festives cançons de Transvision Vamp. La fulgurant carrera del grup s'inicià amb "I want your love" i va explotar amb "Velveteen" i el cèlebre número 1 mundial "Baby I don't care", clàssic del *punk pop*.

Quan la banda es va dissoldre, Wendy va recórrer a Elvis Costello per al seu debut en solitari, i anys després, desencantada de la indústria britànica va decidir traslladar la seva residència a la ciutat de Nova York on està instal·lada des de finals dels 90.

A Nova York es va preparar per emprendre la seva pròpia carrera musical, marcant una ruptura amb el seu passat a Londres, i concentrant-se en la composició i producció de temes propis. Ara presenta nou disc, al capdavant del seu nou projecte, la banda RACINE, que ha format amb músics de Nova York.

Actitud *punk, rock* de la nova ona, garatge i *rock'n'roll* amb tot el *glamour* de la rossa Wendy. Ella l'anomena *Godard 'rock'* "perquè en les meves lletres hi ha humanitat, ironia i una mica de rebel·lia; crec que hi ha similituds entre la meua música i el seu cinema."

DISPERSES presenten **XOCOLAT PROJECT** (Mallorca)

Disperses és un col·lectiu, format per sis joves actrius mallorquines, que proposen una interessant aportació a la nostra escena contemporània. Utilitzant el teatre i la comèdia reflexionen sobre diferents temes relacionats amb l'amor, el sexe, les relacions humanes i els sentiments.

Van debutar en el 2007 amb l'espectacle Terotitzant , una iniciativa valent i nova amb la que van demostrar el seu bon nivell interpretatiu, obtenint una excel·lent resposta del públic (tan amb l'afluència com amb ovacions). Amb Xocolat Project, la seva segona aposta, van una passa més enllà i prometen no defraudar.

Disperses són: Ana Alba, Mar Cortés, Mònica Fiol, Maria Rotger, Marian Vilalta i Lluna Zapata.

Xocolat Project : 6 dones, 6 móns, 6 tipus de xocolata.

Sis actrius mitjançant el teatre, la música i la dansa ens mostren la vida d'unes dones que es troben amb l'excusa de la seva passió per la xocolata i contenen les seves vivències i les seves relacions en un món interior i exterior ple de conflictes.

ESPERANZA FERNÁNDEZ (Sevilla)

Esperanza porta el flamenc a les seves venes, gitana nascuda en el barri de Triana (Sevilla) que ha rebut l'herència flamenca en una família d'importants *cantaors*, guitarristes i *bailaors*.

Cantaora imaginativa, original i instintiva, coneix des de molt nina els secrets dels escenaris i posseeix esperit per connectar amb el públic a través de la puresa dels seus *tientos*, *tangos*, *soleás*, *alegrías*, *bulerías*...

Esperanza Fernández sorprèn, per la seva joventut, amb el seu profund coneixement del flamenc tradicional. I sorprèn la seva versatilitat a l'hora d'aportar la seva veu a estètiques musicals ben distintes, des de la *seguiriya* més dramàtica als tangos més *canasteros*.

Ha demostrat que no li tremola la veu, ni les ganes per enfrontar-se a nous reptes, per complicats que semblin. El seu impressionant sentit del compàs, la seva harmonia, i temple, una veu rica en matisos i una gran elegància li permeten obrir-se pas tant pels camins més tradicionals del flamenc com en altres experiències properes a la fusió, al mestissatge musical i al món clàssic.

NURIA MORA (Madrid)

Pintora, il·lustradora, creativa i dissenyadora, a més de gran viatgera. Aprofita els seus viatges per deixar l'empremta del seu art geomètric i colorista a les parets, portes i finestres fent una mica més suportable aquest món gris.

Ha pintat a ciutats com Madrid, Sevilla, Lanzarote, Salvador de Bahia, Sao Paulo, Rio de Janeiro, Milà, Goteborg, Tòquio, Berlín, Londres, París ... a Alternatilla arribarà després de la seva intervenció a l'espai Scion Installation de Los Angeles.

És assídua convidada a festivals internacionals, exposicions com ARCO o recentment a El Matadero de Madrid durant la celebració de "La noche en blanco". També és coneguda pels seus treballs amb Eltono.

El carrer és el seu principal taller, el seu espai de creació. Tots els seus projectes, fins i tot els que es desenvolupen a galeries o museus, tenen el carrer com a referència. Li interessa proposar una reflexió sobre l'ús de l'espai públic i privat, analitzant i experimentant amb la intersecció que es produeix entre ambdós.

El seu art troba l'equilibri entre allò que és visual i allò que és conceptual. La utilització que fa de la imatge té un caràcter polític perquè es desenvolupa a la ciutat i d'aquesta manera intervé en els afers públics. "Pretenc convidar a la reflexió i a la quietud, ser més interrogativa que afirmativa".

A l'apartat estètic parteix d'un esquema geomètric definit però amb possibilitats canviants infinites pel fet que el signe s'inscriu en la geometria de la superfície elegida, plantejant un seriós diàleg amb l'arquitectura que ho suporta. "El meu objectiu és posar en valor el suport".

La seva pintura està en contínua evolució perquè el suport, que és la ciutat, canvia, alhora que descobreix nous registres cada cop que viatja.

Per a Alternatilla Nuria realitzarà un projecte en dues fases: una primera fase de pintura urbana en edificis del nucli antic de la ciutat, i una segona amb una instal·lació a la galeria La Caja Blanca; establint així un diàleg entre l'espai públic i el privat.

Tot el procés de creació del treball, més el resultat final, quedarà reflectit en un treball fotogràfic, mostrant com l'arquitectura i la fisonomia del nucli antic de la ciutat alimenta i interactua amb el treball de l'artista. A la part visual del document es mostra tant el treball de l'artista com el paisatge urbà de Palma.

DE MAL NOM: CAPUTXETA de **Martí Sàez i Madrona** (Mallorca)

El bosc dels contes sempre ha estat un bosc especial. Les coses mai passen com seria d'esperar; per començar, els animals que s'hi troben xerren, pensen i enraonen. De totes formes ja són molts d'anys de contes i la vida no passa debades, ni tan sols pels boscos. En el nostre bosc hi vivia Na Caputxeta amb la seva família, el llop i algun personatge més però, actualment, s'hi ha mudat un munt de gent i no saps mai qui et pots trobar en girar un cantó... bé, en girar un arbre. Per això, el conte de Na Caputxeta ja no és igual que el de fa uns anys. Com deiem, les coses canvien i les persones i els animals també. Així que, ves-te'n a saber tu què li pot passar a Na Caputxeta en el seu viatge fins a ca la seva padrina!

ABBOZZI presenta **CORTADA. GRACIES PER VENIR** (Catalunya)

Un espectacle atrevit i original dirigit a tots els públics; combinant tècniques de mim, circ, manipulació d'objectes, música en directe i contes de Cortázar. És el primer espectacle d'Abbozzi, una jove companyia catalana amb nom italià (Abbozzi vol dir esbòssos).

Cortada. Gracias por venir és un cabaret de l'absurd i jocs de mans. Però també d'humor, contes i somnis. Una comèdia visual poc convencional que proposa un viatge de rialles i sorpreses, de il·lusió i il·lusionisme.

Cortada és enginy. Cortada és intimitat. Cortada és Cortázar. Cortada és John Lennon. *Cortada. Gracias por venir*, segurament, la mentida més bella del món.

L'espectacle comença amb un record i dos coixins. Aviat aparèixen els personatges de l'obra; Una misteriosa noia que potser, també espera a Godot, un mag molt poc tradicional i la seva singular partner.

La màgia d'escena il·lusiona i diverteix mentre els jocs teatrals no paren. Els personatges s'entreguen per tal que l'espectacle no s'aturi; cavalls, danses, contes, absurd, humor...la màgia íntima projectada a una pantalla gegant proposa un ball d'objectes; xapes que viatgen, poesies impossibles...i el famós joc amb el que Dai Vernon va enganar x Houdini.

I casualitats, i cançons, i amor a primera vista...

I un somni... i com que somiar és gratis, alguns espectadors seleccionats a l'atzar proposen una història delirant que potser no han inventat ells...Fins que el temps, tan present al llarg de l'espectacle, s'accelera de manera inesperada per tancar el show de la forma més insòlita. Tot i que cada nit pot ser diferent.

Tot és possible si expliques *la mentida més bella del món*.

EEF BARZELAY (EE.UU)

Eef sona com si Buddy Holly fos un jueu sarcàstic trasplantat a la nostra època. Cantautor excel·lent que gronxa melodies tendres i gairebé despullades que t'estremeixen mentre li diu adéu a la desesperació.

Empeny el *country* alternatiu cap al *pop* melòdic, i apostant pel *folk* minimal de trobador actual ressona a Waits, Earle o Violent Femmes.

En el seu nou disc està sempre present la ironia, aquesta fina maldat que empra per descriure algunes de les característiques més genuïnes de la societat americana actual, o, fins i tot, per narrar algunes de les seves experiències personals recents.

Un tipus irònic? Eef és massa complex per limitar la seva descripció a cap paraula, però es tracta del més elegant irònic sortit del *rock* o del *country* alternatiu, o la que sigui l'etiqueta que millor li quadri a Clem Snide, aquesta fenomenal banda que Barzelay ha liderat des de 1991.

Clem Snide va deixar d'existir oficialment el 2006 i ara és només un record, el d'un magnífic conjunt de *pop vintage*. El seu líder i epicentre, Eef Barzelay, aquest israelià criat i crescut als Estats Units que ha canviat Nova York per Nashville, ha decidit volar en solitari i ens presenta en directe un nou disc, un treball de maduresa que traspua personalitat i bellesa pertot arreu.

PETIT (Mallorca)

Petit neix el 2005 com a resposta a les inquietuts musicals i poètiques de Joan Castells, compositor i lletrista. Com un vidre atravesats per raigs de llum, les influències de la música britànica i les d'arrel americana es fusionen amb una particular visió del mon.

SATELLITES (Mallorca)

Satellites presenten a Alternatilla el primer d'una sèrie d'EPs on mostren a la fi les cançons que han estat enregistrant durant aquests darrers anys entre Londres i Mallorca, material que fins ara només estava a l'abast del públic a través d'internet.

El primer d'aquests EPs duu per títol **The Cave and the Limehouse Recordings, vol.1** i conté sis temes enregistrats en un pedrera de Felanitx i a l'estudi londinenc de Gordon Raphael, productor de The Strokes i Regina Spektor. La portada del disc és una obra del pintor Rafel Joan, que fa servir la pedrera on ells enregistraren com a estudi, i que va acabar el quadre mentre ells tocaven. El disc serà publicat i distribuït pel mateix grup.

Satellites, formats fa una dècada, porten anys sense editar nou material però no han perdut el temps: han tocat arreu d'Europa, han obert per a bandes com Mystery Jets, Bloc Party o Regina Spektor. També han aprofitat aquests anys per encetar projectes paral·lels tan afortunats com The Marzipan Man, Moreland Cowboy, Rec/on o El Prehome Indefinit.

MARCEL CRANC (Mallorca)

La poesia de Jacques Brel i el coratge de Leo Ferré serveixen per situar la música de Marcel Cranc, alter ego del compositor mallorquí Miquel Vicensastre, un músic interessat per l'experimentació, per les bases electròniques i per les històries de gent que es busca i es necessita. Influències de la chason francesa, de la poesia de Damià Huget, del sentiment en els temes de Radiohead o de la foscor dels poemes de Baudelaire.

PRIN'LA LÁ (Cordoba)

Prin' La Lá s'ha convertit en poc de temps en un dels projectes musicals que més expectació han despertat a Espanya. Crítiques excepcionals i fins i tot portades a la premsa especialitzada (quatre pàgines dedicades a la seva música al suplement EP3 de El País), desenes de milers de visites a la seva pàgina en myspace.com, nombrosos concerts a festivals i a les millors sales del país presentant un disc de debut que és pura màgia, la posada de llarg de les nenes que casen sense problemes a Vainica Doble, a Syd Barrett i a Antonio i Carmen. Un disc lluminós, de salons amplis i finestrals diàfans, als que s'hi arriba no obstant això, a través de foscos i estrets corredors, plens d'amagatalls i passadissos ocults. Històries màgiques i salutacions innocents al més enllà, que conviuen amb la ingenuïtat i el joc infantil com en una pel·lícula de Tim Burton o una història de Harry Potter.

Prin' La Lá són Macarena, Isabel i Blanquita. La producció, la composició i la direcció musical és de Vallellano, membre del clan familiar i admirador de David Axelrod i The Incredible String Band. Junts van passar un calorós estiu a l'estudi Eureka de Còrdova (i també a l'Església de la Magdalena, on es va dur a terme la presentació en directe), colpejant ormejos de la cuina familiar al més pur estil *Mary Poppins* i tractant de reflectir el cos que se li queda a un, de nin, després de veure "La nit del caçador".

QUIQUE GONZÁLEZ (Madrid)

Madrileny de 1973, el primer disc de Quique González data ja de 1997, una dècada després, el 2007, publica el seu últim treball d'estudi, "Averia i Redención #7", que en la seva primera setmana al carrer va entrar al número 4 de la llista nacional de vendes, i va ser elegit Millor Disc de l'Any per la revista Rolling Stone.

En el repertori de Quique es troben cançons que han arrossegat una bona legió de seguidors i que estan destinades a ocupar un lloc preferent en la música d'aquest país. Els seus temes ja circulen per veus i escenaris d'artistes consagrats com Luz, Miguel Ríos, los Secretos i Jorge Drexler, i com no podia ser de cap altra manera, pel rècord que ens va deixar el gran Enrique Urquijo amb la seva màgica interpretació del tema de Quique, "Aunque tú no lo sepas". Els seus concerts són cada cop més nombrosos, cada actuació té una ànima especial i irrepetible i això fa que el seu públic s'estigui multiplicant en imparable progressió.

"Averia i Redención #7" és un disc lluminós i fosc al mateix temps, on cada nota, cada paraula, té una gran força narrativa i ens conta en forma de pel·lícula la seva pròpia avaria i posterior redempció.

Acompanyant aquest disc també ha fet un documental "Dónde estan las gafas de Mike", on es veu tot allò que li ha passat durant el seu últim any, tant component, com actuant, viatjant, enregistrant... i tot amb un toc cinematogràfic de gran qualitat.

GRANDE MARLASKA (Madrid)

Grande-Marlaska es deien abans Garzón, fins que el superjutge els va amenaçar de prendre mesures. Inspirats en McCarthy (grup anglès d'elegant *pop* marxista, precedent d'Stereolab), van prendre el nom d'un altre superjutge amb més sentit de l'humor i es van convertir en un dels grups més reeixits de l'últim *pop* independent espanyol. Les seves cançons de *pop* senzill i directe no deixen de procurar-los nous seguidors entre els aficionats més inquiets, gràcies a un contagiós entusiasme que corre com la pólvora per internet. En paraules de l'escriptor i

periodista Kiko Amat: "És difícil que algú que té en les seves prestatgeries a Feelies, Comet Gain, Beat *Happening*, Biff Bang Pow!, Violent Femmes, B-52's i Orange Juice toqui després amb ritmes cansats d'indies mentiders (...). No pots fer-ho, afortunadament. Plink-plonk, una arrapada, i aquesta simplicitat natural sona a herències de folkies dignes, veus d'Evie Sands, Al Green, *pop* californià, *punk* vertader, tot cosit amb cura difícil, de llengua a un costat de la boca, per Garzón. Aprenent mentre ho fan. Artful Dodgers del *pop* bàsic, just".

JONSTON (Madrid)

Jonston és el Ray Davies madrileny. Un inspirat orfebre del *pop* que decora el costumisme surrealista de les seves lletres amb guitarres inspirades en vells discos de *folk*, *country*, *new wave* i *pop* assolellat de tota la vida. En directe (acompanyat per Juan Ferrari (ex Malcolm Scarpa), Riki Loko i Joan Vich) sona com Crazy Horse interpretant cançons de The Kinks, o com Teenage Fanclub al llit amb The Clientele. Sona a Jonston, i sona bé.

OLAF LADOUSSE (França)

Olaf és francès i viu a Madrid des de principis dels 90. A Madrid va canviar el seu estatut de dissenyador industrial per la il·lustració. Passeja els seus dibuixos i historietes per les pàgines de diaris nacionals, revistes tendencioses, de literatura, música, còmics, fanzines àcrates i altres impresos transatlàntics. Al marge de la seva activitat gràfica i editorial, Olaf crea la seva pròpia banda sonora com a membre dels grups Solex i LCDD.

Olaf fabrica petits enginys electrònics sonors anomenats Doo Rags, reciclant tot tipus d'objectes: joguines electròniques de Tot a 100, llaunes, eixugadors, objectes de plàstic... El resultat són uns aparells pop, amb els que aconseguix insòlits sons cibernètics.

Va manllevar el nom al genial duet d'Arizona que va inspirar l'instrument. Bàsicament un doorag és la manipulació i transformació del circuit electrònic-sonor de les joguines barates que Olaf compra en les botigues xineses, en el mercat o troba al carrer. Reciclatge renouer al servei de la música, "circuit-bending".

Utilitzant les parts sobrants de diferents artefactes, joguines i màquines trobades en contenidors d'escombraries i mercats ambulants, objectes quotidians com a telèfons, clauers sonors, llaunes de sardines, pistoles galàctiques, joguines barates ... Desarmar, modificar, redissenyar, reconstruir objectes per donar-los nova vida. El cas és modificar el so d'aquestes simples màquines o aportar musicalitat a aparells inventats.

Olaf compartirà els seus secrets tècnics en un taller de fabricació de doorags i actuarà en directe amb Los Caballos de Dusseldorf (LCDD), la banda que toca només amb doorags.

Per a amants de l'electrònica casolana i la improvisació musical.

LCDD (Madrid)

Los Caballos de Dusseldorf (LCDD) no són una agrupació musical comuna, no és exactament un grup de músics, sinó una excitant proposta d'experimentació sonora.

Les composicions de LCDD representen intents d'expressió musical basats en la utilització d'una sèrie de generadors de so que el seu inventor original, Olaf

Ladousse, va batejar com **Doo-Rags**. Una delirant improvisació renouera-surrealista, el que s'accepti o no com a música depèn de la reacció de l'oient.

Entre els antecedents potser podríem citar noms com els de Raymond Scott, Harry Partch, Deficit des Annees Anterieures (DDAA), Música Dispersa, Diseño Corbusier... Coincidències més aviat ideològiques i programàtiques que purament estilístiques o sonores, ja que LCDD parteixen d'un concepte totalment nou quant a instrumentació i resolució; per la naturalesa del maneig dels Doo-Rags, és pràcticament inviable partir del concepte de 'composició' o formular una 'interpretació' sense que en cada ocasió el resultat sigui quelcom totalment nou.

SINGLE (Donosti)

Single és el projecte personal de Teresa Iturrioz, baixista i brillant lletrista de grups seminals del pop independent a Espanya com Aventuras de Kirlian i Le Mans. Abans de la separació de Le Mans ja havia decidit deixar d'actuar en directe, així que el seu sorprenent retorn (en plena forma, com evidencien els seus recents concerts) és una oportunitat única per gaudir de la seva originalíssima proposta musical a dalt d'un escenari. Perquè si hi ha una artista a Espanya (i ens atrevim a dir que en el món) capaç de reinventar el llenguatge del pop, aquesta és Single. No és una exageració gratuïta. La capacitat de Teresa per crear, amb l'ajuda del seu inseparable productor Ibon Errazkin, un so propi però accessible, original i absolutament modern, es basa en un criteri excepcional per escollir el millor dels més diversos orígens: reggae i country-pop, R&B i hip-hop, reprenent el camí (i anant molt més enllà de) on ho van deixar Le Mans a la seva fabulosa trilogia de comiat.

Single ha creat un so únic i personal superposant melodies d'aroma clàssica sobre bases i ritmes trencats, esquelets de cançons deconstruïdes i tornades a construir des de la teulada, que Teresa canta amb un contagiós somriure i un atreviment que frega la gosadia. Junt amb Ibon Errazkin, formen un tàndem de compositors il·luminat i visionari, com uns Goffin/King entremaliats, curiosos i divertits, que en directe es completa amb la col·laboració de Tito Pintat i Joan Vich en segones veus i teclats, respectivament.

ANTI (Asturias)

Anti és Tito Pintado (pioner de l'escena musical alternativa a Espanya al capdavant dels mítics Penélope Trip), presentant les seves noves cançons de pop electrònic en solitari.

RAIMON (Valencia)

Ramon Pelegero Sanchís (Xàtiva, 1940), cantant, poeta, escriptor, conegut amb el nom artístic de Raimon. Com a poeta i músic ha aportat una veu personal lluny de les modes i dels circuits habituals de la música pop. Va ser un punt de referència en la lluita per la democràcia i contra la dictadura.

La cançó és per Raimon un vehicle expressiu de poesia. De la pròpia, amb les seves cançons d'amor i de combat, de replegament líric i d'ironia càustica; i la dels altres, amb la musicació de poemes de la literatura clàssica i contemporània catalana, sobretot, de Salvador Espriu i els poetes clàssics: Ausiàs March, Jordi de Sant Jordi, Joan Roís de Corella, Joan Timoneda.

Els seus concerts han superat l'àmbit dels amants de la música i de la cançó per a convertir-se en un fenomen social.

El relleu i la vocació internacional de Raimon queden palesos amb l'edició de discos i recitals a diferents països arreu del món. La seva obra ha estat reconeguda, entre altres premis, amb el Gran Prix Carco de l'Académie Française du Disc (1967), amb el Palmarés des Palmarés de la Nouvelle Académie du Disque (1994) i amb la Medalla de Oro al Mérito en las Bellas Artes del Ministerio de Cultura a Madrid (1995).

És Soci d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

AÏLLATS

FOTOGRAFIA DOCUMENTAL – EXPOSICIÓ COL·LECTIVA

El fotògraf no ha de ser objectiu, sinó honest. (W. Eugene Smith)

En aquesta col·lectiva fotogràfica Pep Bonet ha reunit a 7 grans fotògrafs internacionals:

Antonín Kratochvíl (Txecoslovàquia), Jodi Bieber (Sud-Àfrica), Lorena Ros (Espanya), Moises Saman (Perú/USA), Paolo Pellegrin (Itàlia), Raúl Cañibano (Cuba) i Raúl Ortega (Mèxic).

La fotografia entesa com una mirada artística de la realitat. Periodisme, testimoni i art són conceptes i disciplines que s'entremesclen en les imatges capturades per aquests fotògrafs.

Fotografia d'autor, documentalisme fotogràfic, treballant des de la llibertat per elegir subjecte, objecte i estil; defensant la fotografia com a art sense perdre el seu valor documental i sense caure en la manipulació de la imatge.

El fotògraf independent no es converteix en criat dels mitjans de comunicació, no permet que les seves imatges es deformin ni es descontextualitzin mutilant els seus valors; defensa el valor de la fotografia per si sola, la fotografia és comunicació en si mateixa i no un instrument d'informació complementària.

ANTONÍN KRATOCHVÍL (Txecoslovàquia)

“Godville”

La seva vida sembla tan inversemblant com si fos treta d'una novel·la d'aventures. Obrero, contrabandista, salvavides, militar d'una legió estrangera, però davant tot un excel·lent fotògraf.

Va néixer el 1947 a Bohèmia del Nord, però va créixer a Praga. Va ser condemnat a Txecoslovàquia a set anys de presó per divulgar discursos del congrés dels escriptors.

D'un camp de refugiats austríac Kratochvíl se'n va anar a Suècia i també va ser condemnat - a mig any de presó per haver fet contraban d'haixix. Novament en llibertat, va entrar en una legió estrangera francesa partint amb ella cap al Txad on es van incorporar a la lluita contra la guerrilla. A Holanda un amic li va deixar una càmera fotogràfica Flexaret. Kratochvíl va fer un parell de fotos amb les que es va presentar als exàmens d'accés al departament de fotografia de l'Acadèmia de Belles Arts d'Utrecht.

El 1972 se'n va anar a Estats Units començant a treballar de fotògraf per a Los Angeles Times, i també per a Playboy i Vogue.

Als 70 Kratochvíl va fer reportatges en blanc i negre a Romania, Polònia i als anys 80 també a Txecoslovàquia. Càmera en mà va passar per diversos conflictes bèl·lics, l'últim fins al moment va ser el d'Iraq. El 1991 va obtenir el premi Periodista de l'Any a Nova York. Dotze anys més tard va guanyar el World Press Photo pels retrats de l'actor Willem Dafoe.

En els últims 25 anys Antonín Kratochvíl va recollir amb la càmera l'arribada de la guerra a Afganistan i Rwanda, va fotografiar els nens del carrer a Guatemala i Mongòlia, refugiats de Tibet, la vida a L'Havana, les mines a Bolívia, el còlera a Equador, el diluvi catastròfic a l'Amazones, va retratar Beijing i Shanghai i el tsunami a Tailàndia.

HEIDI BRADNER (Alaska)

Va iniciar la seva carrera professional com a fotògrafa professional per a un diari local del seu Alaska natal. Durant els anys 90 va enfocar el seu treball a cobrir els conflictes de Rússia i el Caucas, i també durant el seu període de residència a Praga, cobrint l'Europa De l'Est.

Ha treballat per a prestigioses publicacions internacionals com New York Times Magazin, Geo, Time, Newsweek, The Independent i d'altres.

Heidi Bradner és una de les poquíssimes fotògrafes que han cobert el conflicte de Txetxènia des del principi i durant més de deu anys, el conflicte més llarg, menys visible, més oblidat d'Europa.

LORENA ROS (Barcelona)

Nascuda a Barcelona, el 1975, Lorena Ros treballa com a fotògrafa independent i està representada per l'agència Panos (Regne Unit). Publica i col·labora amb Newsweek, El País, The Sunday Times i The Saturday Telegraph, entre altres. Actualment viu a Nova York, on continua amb el seu projecte sobre abusos sexuals a l'infància, treball que combina amb un altre projecte que va començar aquest any a Rússia sobre adolescents del carrer. Compta amb distincions com l'Amnesty International One World Media Award 2005, 2n premi Fotopress 2007 i 2n premi World Press Photo 2007.

MOISES SAMAN (Perú)

"Afghanistan"

Moises Saman (Perú, 1974) es va graduar a la Universitat de Califòrnia i actualment viu a Nova York treballant per al New York Newsday des de l'any 2000.

Amb les seves fotografies ens ofereix una mirada a la terrible guerra i al seu més pròxim quefer quotidià: dolor, destrucció i foscor, Palestina, Afganistan, Iraq ... També ha treballat a Nepal, Haití, Líban i més recentment a Amèrica Central.

El 2003, mentre treballava com enviat del New York Newsday, fou capturat i retingut a Iraq juntament amb el seu company redactor, el va mantenir arrestat a Bagdad durant una setmana.

PAOLO PELLEGRIN (Itàlia)

"Romania"

"M'endins en un territori humà extrem en el que m'exposo al patiment de les persones de forma conscient. Però no sóc un turista de la guerra"

Paolo Pellegrin (Roma, 1964) duu més de dues dècades al cim del fotoperiodisme. Ha acaparat els principals premis fotogràfics del món: el World Press Photo -que va collir en set ocasions-, el Robert Capa Gold Medal Award, el Leica European Publishers Award for Photography, ...

Pellegrin ha documentat en blanc i negre les tragèdies contemporànies a Kosovo, Cambotja, Darfur, Líban, Sudan i altres sucursals de l'infern. És un dels fotògrafs que ha injectat energia a la vella i venerable agència Magnum.

Sempre en blanc i negre, amb magistrals jocs de llums i ombres, a vegades donant-li un aspecte tenebrós, en altres un sabor inquietant. A l'obra de Pellegrin destaca la

seva reflexió sobre el sentiment de pèrdua i la seva forma d'acostar-se a la mort de forma plàcida, amb fotografies amb una bella estructura, que aporten serenitat en situacions terribles.

Entén el seu treball com "el deure de crear un registre per a la nostra memòria col·lectiva". Pellegrin mostra amb la seva obra que és un fotògraf de la raça de Robert Capa, Cartier-Bresson i Sebastián Salgado.

RAÚL CAÑIBANO (Cuba)

Raúl Cañibano (L'Havana, 1961) està especialment interessat en rescatar fragments d'identitat cubana que corren perill de transformació, li interessen les formes de vida i els costums de la gent de Cuba, juga amb els estereotips d'allò que és cubà i amb el sentit de l'humor típic. No és un afany folklorista el que mou la seva obra sinó la recerca del sentiment profund del poble cubà. La seva mirada no presenta tragèdies ni coses extraordinàries, sinó moments representatius del dia a dia cubà. Potser la màgia de la fotografia cubana rau en la senzillesa i la quotidianitat de les escenes que representen, imatges que expliquen millor que mil paraules les contradiccions en què viu immersa l'illa avui.

A les seves fotografies la misèria es dulcifica, l'hostilitat dels rostres captats es tempera. Captura imatges on l'inusual es va convertint en allò que s'espera i on s'emboliquen les figures en ambients insòlits.

RAÚL ORTEGA (Mèxic)

Raúl Ortega va néixer a la Ciutat de Mèxic el 1963. Va treballar com a fotògraf per al periòdic *La Jornada* des de 1986 i com a coordinador i editor del suplement fotogràfic per a aquest diari a partir de 1998.

Ha tingut aproximadament setanta exposicions individuals i col·lectives a Mèxic i la resta del món, i ha col·laborat amb les agències internacionals Reuters, AP i AFP. Les seves imatges s'han publicat en nombrosos diaris i revistes del món. També s'han publicat a quaranta llibres diferents aproximadament, dos dels quals són seus: "Pabellón Cero" i "De Fiesta". Actualment treballa com a fotògraf independent i se centra sobretot en projectes personals.

TIM HETHERINGTON (Gran Bretanya)

El fotògraf britànic Tim Hetherington va ser proclamat el passat 28 de febrer del 2008 guanyador del *World Press Photo*, amb una instantània d'un soldat nord-americà a Afganistan. La imatge, publicada a la revista *Vanity Fair*, mostra un jove militar descansant en un búnker i va ser feta el passat 16 de setembre a la vall de Korengal. El jurat internacional la va seleccionar d'entre les 80.536 imatges de 5.019 professionals que van concórrer a aquesta edició dels més importants premis del fotoperiodisme que cada any es concedeixen a Amsterdam.

Tim Hetherington (Liverpool, 1970) està interessat en la creació de distintes formes de comunicació fotogràfica, des de projectes a llarg termini i els seus experiments en aquest camp van des de projeccions digitals a l'Institute of Contemporary Art a Londres, fins a exposicions de cartells a Lagos. Actualment treballa en un projecte sobre un grup de soldats al front de batalla a Afghanistan.

Com a cineasta ha treballat com a càmera i com a director i productor; en aquest camp els seus treballs més recents han estat "Liberia: an Uncivil War" i "The Devil Rides on Horseback", i un reportatge sobre Afghanistan per a "Nightline" de la cadena de tv ABC.